

РЕШЕНИЕ

№ 280

гр. София, 11.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 11.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Калина Арnaudова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **5283** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) във вр. с чл. 203 – 207 от Административно процесуалния кодекс (АПК)

Предявени за съвместно разглеждане обективно, кумулативно съединени искове с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и чл. 86 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД) за присъждане на обезщетение за претърпени от В. В. В. имуществени и неимуществени вреди, произтичащи от незаконосъобразен административен акт – решение на Висш съдебен съвет (ВСС) взето по протокол № 22 от 27.05.2009 г., с което му е наложено дисциплинарно наказание „намаляване на основното трудово възнаграждение с 10% за срок от шест месеца“.

Ищецът – В. В. В. твърди, че заема длъжността „прокурор“ в Окръжна прокуратура [населено място]. С решение взето по протокол № 22 от 27.05.2009 г. от ВСС му е наложено дисциплинарно наказание „намаляване на основното трудово възнаграждение с 10% за срок от шест месеца“. Решението на ВСС е отменено с решение № 12034 от 15.10.2009 г. постановено по адм. дело № 8085 по описа за 2009 г. на Върховния административен съд (ВАС), тричленен състав, оставено в сила с решение № 1479 от 04.02.2010 г. постановено по адм. дело № 14982 по описа за 2009 г. на ВАС, петчленен състав. Като пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния административен акт на ВСС претърпял имуществени вреди. В изпълнение на решението на ВСС, със заповед № 81 от 19.06.2009 г. на административния ръководител на Окръжна прокуратура [населено място] било

наредено да бъде намалено основното му трудово възнаграждение с 10% за срок от 6 месеца, считано от м.06.2009 г. до м.11.2009 г. включително. В рамките на посочения период ежесечно от трудовото ми възнаграждение били удържани по 186, 50 лв. или общо за целия период - сумата 1 119, 00 лв. След отмяна на наложеното му наказание на 09.12.2010 г. удържаната сума му била възстановена, но вследствие неправомерното удържане на трудовото му възнаграждение въз основа на незаконосъобразното решение на ВСС претърпял вреди равняващи се на законната лихва, считано от датата на всяка ежесечна удържка до датата на възстановяване на сумата - 09.12.2010 г. Със заповед № 221 от 14.12.2009 г. на административния ръководител на Окръжна прокуратура, [населено място] било наредено да не му се изплаща допълнително материално стимулиране за 2009 г. В заповедта са изложени мотиви, от които е видно, че ДМС не следва да му бъде изплащано единствено, поради наложеното дисциплинарно наказание. С писмо изх. № 3699 от 14.12.2009 г. е уведомен от административния ръководител на Окръжна прокуратура, [населено място], че не следва да му бъде изплащано ДМС, тъй като има наложено дисциплинарно наказание от ВСС, както и че при липсата на дисциплинарно наказание е следвало да му бъдат начислени и изплатени 3 730, 00 лв. Обжалвал заповед № 221 от 14.12.2009 г. по съдебен ред, но с решение от 25.06.2010 г. по адм. дело № 111/2010 г. на Административен съд, [населено място] жалбата му била отхвърлена като неоснователна. Това решение било оставено в сила с решение № 822 от 18.01.2011 г. по адм. дело № 10525/2010 г. по описа на ВАС, в което е прието, че отказът за изплащане на ДМС за 2009 г. е правилен, доколкото при издаването на заповед № 221/2009 г. дисциплинарното наказание не е било отменено с влязло в сила съдебно решение, но във връзка с последвалата отмяна на наложеното ми дисциплинарно наказание, водеща до отпадане на основанието за лишаването ми от ДМС, обезщетяването следва да бъде извършено в рамките на производство по реда на чл. 203 и сл. АПК и ЗОДОВ. При тези съображения счита, че е налице пряка причинна връзка между незаконосъобразно наложеното му наказание и неизплатеното ми ДМС.

Като пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния акт на ВСС претърпял и неимуществени вреди. По време на дисциплинарното производство и последвалите го съдебни производства изпитвал обида и възмущение, не можел да спи добре нощем и постоянно бил изнервен и раздразнителен, както на работното си място, така и в дома му. Решението на ВСС довело до засягане честта, достойнството и доброто му име сред колегите му и близките му хора. Наложило се да се отведе от участие в избора на комисията по професионална етика. След вземане на решението на ВСС, обстоятелствата по него били публикувани в Интернет сайтове. Това оповестяване направило обществено достояние образуваното дисциплинарно производство и наложеното наказание, което довело до подронване на авторитета и професионалната му репутация.

Предвид изложеното е направил искане до съда да постанови решение, с което да осъди Висшия съдебен съвет да му заплати обезщетение за претърпените имуществени и неимуществени вреди, както следва:

1) сумата от 150, 00 лв. – претърпени имуществени вреди, представляващи лихва върху неоснователно удържани суми от трудовото му възнаграждение в периода от м.06.2009 г. до м. 11.2009 г., в размер на 186, 50 лв. считано от датата на всяка месечна удържка – 25.06.2009 г., 27.07.2009 г., 26.08.2009 г., 26.09.2009 г., 27.10.2009

г. и 26.11.2009 г. до датата на възстановяването на сумата - 09.12.2010 г.;

2) сумата от 3 730, 00 лв. - претърпени имуществени вреди, представляващи равностойността на неизплатеното му допълнително материално стимулиране за 2009 г.;

3) сумата от 895, 00 лв., представляваща лихва върху сумата от 3 730, 00 лв. считано от датата на влизане в сила на решението на ВАС, с което е отменен незаконосъобразния административен акт - 04.02.2010 г. до предявяването на исковата молба - 31.05.2012 г., както и законната лихва върху посочената сума от предявяването на исковата молба до окончателното ѝ изплащане;

4) сумата от 10 000, 00 лв. – претърпени неимуществени вреди от незаконосъобразния административен акт на ВСС; както и законната лихва върху посочената сума от предявяването на исковата молба до окончателното ѝ изплащане;

5) сумата от 2 400, 00 лв., представляваща лихва върху сумата от 10 000, 00 лв. считано от датата на влизане в сила на решението на ВАС, с което е отменен незаконосъобразния административен акт - 04.02.2010 г. до предявяването на исковата молба - 31.05.2012 г.

Моли да му бъдат присъдени и направените по делото разноски. Подробни съображения излага в писмени бележки

Ответникът – Висшият съдебен съвет, чрез процесуалния си представител, оспорва предявения иск, като неоснователен и недоказан. В отговора на исковата молба излага, че съгласно разпоредбата на чл. 301 от АПК когато административният акт бъде отменен, след като е започнало неговото изпълнение, какъвто е настоящия казус, административният орган в едномесечен срок възстановява нарушеното право. Ако това не стане, засегнатото лице има право на обезщетение. В случая, след отмяната на решението на ВСС, удържаната сума в размер на 1 119, 00 лв. е възстановена видно от служебна бележка изх. № 5 от 11.01.2012 г. от Окръжна прокуратура - В.. В тази връзка счита, че е неоснователна претенцията от 150, 00 лв., представляваща вреди и равняваща се на законната лихва, считано от датата на всяка ежемесечна удръжка до датата на възстановяване на сумата - 09.12.2010 г. Сочи, че искът за заплащане на обезщетение за имуществени вреди представляващи равностойността на неизплатеното на ищеца допълнително материално стимулиране за 2009 г. е неоснователен, предвид факта, че ДМС се определя от съответния административен ръководител. То е целева награда и се преценява във всеки конкретен случай, без да се полага по право на магистрата. Споровете по отношение на определения в заповедите размер на ДМС или липсата на такова имат трудовоправен характер. Във връзка с претенцията за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди излага, че към исковата молба няма никакви доказателства за установяване на нейната основателност, освен извадки от Интернет сайтове, които не следва да бъдат кредитирани от съда. Информация от ВСС не е предоставяна по никакъв начин - нито за подобни сайтове, нито за средствата за масово осведомяване. Това е разписано и като изрична забрана в Закона за съдебната власт (ЗСВ), а именно - до влизане в сила на заповедта или на решението за налагане на дисциплинарно наказание не могат да се разгласяват факти и обстоятелства във връзка с дисциплинарното производство - чл. 313, ал. 3 от ЗСВ. Счита, че дори и от ищеца да са претърпени вреди, то същите не са доказани. Липсват и доказателства, че вредите са пряка и непосредствена последица от отменения административен акт на ВСС. Предвид изложеното моли съда да постанови решение, с което да отхвърли като неоснователни и недоказани

исковите претенции. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на исковата молба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От представените по делото доказателства се установява, че решение на ВСС взето по протокол № 22 от 27.05.2009 г., на В. В. В. – прокурор в Окръжна прокуратура (ОП) – В., на основание чл. 308, ал. 1, т. 3 от ЗСВ е наложено дисциплинарно наказание „намаляване на основното трудово възнаграждение с 10% за срок от шест месеца“. Посоченото решение на ВСС е отменено с решение № 12034 от 15.10.2009 г. постановено по адм. дело № 8085 по описа за 2009 г. на ВАС, тричленен състав, оставено в сила с решение № 1479 от 04.02.2010 г. постановено по адм. дело № 14982 по описа за 2009 г. на ВАС, петчленен състав.

Със заповед № 81 от 19.06.2009 г., в изпълнение на решение по протокол № 22 от 27.05.2009 г. на ВСС за налагане на дисциплинарно наказание на В. В. В. - прокурор при ОП - [населено място] и на основание чл. 140 от ЗСВ, административен ръководител – окръжен прокурор при ОП – [населено място] е наредил да бъде намалено основното трудово възнаграждение на прокурор В. В. В. с 10 % за срок от 6 месеца, считано от м.06.2009 г. до м.11.2009 г.. включително. Видно от служебна бележка изх. № 5 от 11.01.2012 г. подписана от окръжен прокурор и началник отдел „Финансово-стопанска дейност“ при Окръжна прокуратура – [населено място], изпълнение на заповед № 81 от 19.06.2009 г. на окръжния прокурор на ОП – [населено място], на В. В. В. е намалено трудовото възнаграждение, както следва: 06.2009 г. - 186, 50 лв., 07.2009 г. - 186, 50 лв., 08.2009 г. - 186, 50 лв., 09.2009 г. - 186,50 лв.; 10.2009 г. - 186,50 лв., 11.2009 г. - 186,50 лв. или общо за периода 1 119, 00 лв. Същите суми са възстановени на В. на 09.12.2010 г.

Със заповед № 221 от 14.12.2009 г. на административен ръководител – окръжен прокурор при ОП – [населено място], издадена в съответствие с Указания за начисляване на суми за допълнително материално стимулиране за цялостен принос през 2009 г. в Прокуратурата на Р. Б., на основание чл. 140 ЗСВ; чл. 323, ал.1 ЗСВ и чл. 326, ал. 1 ЗСВ, и предвид обстоятелството, че на В. В. - прокурор при ОП – [населено място] е наложено дисциплинарно наказание - намаляване на трудовото възнаграждение с 10 % за срок от 6 месеца, считано от м. 06.2009 до м. 11.2009 г., и че въпреки изтърпяване на наложеното наказание е налице касационно производство пред ВАС, което не е приключило и не се знае резултата от решението на ВАС, е наредено да не бъде изплащано допълнително материално стимулиране (ДМС) за 2009 г. на В. В. В. - прокурор при ОП - В..

Представено е писмо изх. № 3699 от 14.12.2009 г. от административен ръководител – окръжен прокурор при ОП – [населено място] до В. В., с което същият, във връзка с отправено от него запитване, е уведомен, че не следва да му бъде изплащано ДМС за 2009 г., съгласно Указания за начисляване на суми за допълнително материално стимулиране за цялостен принос през 2009 г. в Прокуратурата на Р. Б.. Основанието за това е наложеното дисциплинарно наказание от ВСС, касационно производство пред ВАС; чл. 323, ал. 2 и чл. 326, ал.1 от ЗСВ. При липсата на дисциплинарно наказание е следвало да му бъдат начислени и изплатени 3 730, 00 лв.

Съгласно чл. 2 от представените по делото Правила за определяне и изплащане на средства за допълнително материално стимулиране в органите на съдебната власт

(утвърдени с решение на ВСС по протокол № 34 от 10.09.2009 г.) (наричани по-долу за краткост „Правилата“), при наличие на финансови средства, реализирани от икономии по § 01-00 "Заплати и ..." по бюджетните сметки на органите на съдебната власт, всяка година, след изплащане на всички дължими разходи, административните ръководители, съдиите, прокурорите, следователите, могат да бъдат стимулирани материално, чрез изплащане на суми за допълнително материално стимулиране, след решение на ВСС. Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от Правилата размерът на премирането за цялостен принос в течение на годината на магистратите,, се определя от административния ръководител, като се взема предвид приноса им за резултатите, отчетени от съответния орган на съдебната власт за годината. В нормата на чл. 5, ал. 2 от Правилата обаче е регламентирано, че при наложено дисциплинарно наказание, лицата по чл. 2 нямат право на премиране.

Видно от протокол от проведено на 26.09.2009 г. събрание на прокурорите от ОП – [населено място] за избор на членове на Етична комисия, съгласно раздел VI от Кодекса за етично поведение на българските магистрати, е направена номинация за В. В. за член на етичната комисия. Отражено е, че В. е изказал съображения, които според него сочат на основание на самоотвод.

Представена е извадка от публикация в интернет от 27.05.2009 г. (www.top.bg), в която е посочено: „Магистратите наказаха врачанския прокурор В. В., който 6 пъти е поискал удължаване на срока за разследване на автомобилна катастрофа, като в периодите не са извършвани следствени действия. В. ще получава в следващите 6 месеца с 10% по-ниска заплата.“.

В хода на съдебното производство, по искане на ищеца, е допусната съдебно-счетоводна експертиза. Заключение на експертизата е изготвено от вещото лице Г. Л. З., не е оспорено от страните и е прието по делото. Съдът възприема заключението като компетентно изготвено. Експерта е обосновал своите изводи след подробно обследване на релевантните за спора факти и доказателствата по делото, като е съобразил и относимите нормативни разпоредби. Видно от заключението общият размер на законната лихва върху сумата 1 119, 00 лв., изчислена към датата от датата на всяка месечна удържка по 186.50 лв. (а именно 25.06.09 г., 27.07.09 г., 26.08.09 г., 26.09.09 г., 27.10.09 г. и 26.11.09 г.) до датата на възстановяването на сумите - 09.12.2010 г. е 149, 59 лв. Размерът на законната лихва върху сумата 3 730, 00 лв. за периода от 04.02.2010 г. до 31.05.2012 г. е 894, 93 лв. Размерът на законната лихва върху сумата 10 000, 00 лв. за периода от 04.02.2010 г. до 31.05.2012 г. е 2 399, 24 лв.

По искане на ищеца съдът е допуснал до разпит двама свидетели, при режим на довеждане. От показанията на разпитания по делото свидетел Е. Г. С., съпруга на ищеца, съдия в Окръжен съд в [населено място], се установява, че същата познава В. от 1996 г., през 1998 г. двамата заживели заедно, а през 2001 г. сключили граждански брак. До настоящия момент живее заедно с В. В.. Свидетелката заявява, че по време на образуваното срещу него дисциплинарно производство и по време на съдебните производства, водени за отмяна на дисциплинарното наказание. В. бил подложен на изключително силен стрес, който се отразил неблагоприятно върху него в няколко насоки. Имало промяна на психическото му състояние, която се изразявало в това, че станал изключително раздразнителен, нервен, сприхав, избухлив по най-дребни поводи – състояние нехарактерно за него преди започването на

дисциплинарното производство. Сънят му бил нарушен, спял изключително кратко време. Прекарвал през нощта доста време пред телевизора и компютъра, което оказало влияние на работоспособността му и на концентрацията му на работното място и вкъщи. Тя и В. изпитвали безпокойство по какъв начин този стрес ще повлияе на здравословното му състояние. През 2002 г. той преживял инфаркт. Бил подложен на оперативна интервенция и оттогава до настоящия момент е на медикаментозно лечение. Освен това лечение, важно за терапията на неговото заболяване – исхемична болест на сърцето, е осигуряването и на спокойна обстановка. В продължение на една година той бил лишен от такава. Много често мерел кръвното си налягане и действително се отчитало повишаване на стойностите. Друга насока, в която дисциплинарното наказание е повлияло върху В., според свидетелката е, че през целия период, а и до настоящия момент той изпитвал силна обида и възмущение от начина, по който било проведено дисциплинарното производство и от факта на наложеното му наказание. Това проличало особено силно в момента, когато в края на 2009 г. бил лишен от ДМС, но не поради несправяне със служебните задължения, а само поради факта, че са му наложили наказание. Силно се засегнало и чувството му за чест и достойнство, защото той имал самочувствие на добър професионалист и уважаван човек. Работил е в почти всички звена на правозащитната система. Бил е и полицаи, и следовател, районен прокурор на [населено място], прокурор в окръжна прокуратура и адвокат, а всички тези длъжности го правят известен в неговия град. Фактът на дисциплинарното производство и налагането на дисциплинарно наказание се разчул твърде бързо благодарение на публикациите в местните медии и интернет пространството и станал предмет на обсъждане в града. Наказанието се обсъждало твърде много и твърде дълго в професионалните среди и това уронвало името му на добър професионалист. Наложено наказание се отразило и на взаимоотношенията с колегите му – В. започнал да избягва контакт с тях. Тъй като има изнесено работно място в сградата на Административния съд на [населено място], той престанал да посещава съдебната палата, в която се намират Районен и Окръжен съд и Районна и Окръжна прокуратура. През 2009 г. бил предложен от колегите си за член на Етичната комисия на Окръжна прокуратура - В., но той, явно изпитващ притеснения от воденото дисциплинарното производство, предпочел да си направи отвод, който бил приет от колегите му.

От показанията на свидетеля Б. Ц. Б., бивш колега на ищеца в системата на МВР, негов приятел, се установява, с В. се познават от 1980 г. Свидетелят заявява, че В. е общественозначима личност в [населено място]. Сочи, че всички го уважават и познават. Определя го като изключително принципен, до известна степен педантичен в професионално отношение юрист, който много държи на морала и етиката, както и на семейството си. Свидетелят сочи, че поддържа с В. ежедневен контакт - пият кафе всяка сутрин и има пряко наблюдение върху това как му се е отразило наложеното му от ВСС наказание. Сочи, че В. спрял да се шегува с останалите от компанията, когато се събирали сутрин. Идвал недоспал, подпухнал, не участвал в диалозите. Спрял да комуникира. Споделял му е, че не е спал през нощта, събуждал се и

мислил по въпроси, свързани с делото. Спрял да говори за определени инициативи, които искал да реализира. Отказвал да участва в мероприятия под формата на спорт, с които преди това се опитвал да компенсират здравословните си проблеми. Бил се затворил в себе си. Сменили кафенето, което е до Съдебната палата, тъй като той не искал да седи на място, където присъстват колегите му. Имало е случаи, в които свидетелят е виждал погледите и коментарите на недоброжелателни колеги, които злословят по адрес на В.. Фактът на разискването на проблемите по делото заради което му е наложено дисциплинарното наказание започнал в Националната телевизия. Проверката се отразявала и в местния вестник „Конкурент“. До свидетеля са достигали, през трети лица, коментари от злободневен характер, с намеци „виждате ли честния и почтен прокурор нещо е объркал нещата“.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 203, ал. 1 от Глава единадесета на АПК, исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на тази глава. Съгласно чл. 203, ал. 2 от АПК, за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ. Според чл. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковите се разглеждат по реда установен в АПК. Следователно за да възникне право на иск за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под “пряка и непосредствена” - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 203 от АПК, във вр. с чл. 1 от ЗОДОВ.

В случая по делото е безспорно установено, че решение по протокол № 22 от 27.05.2009 г. от заседание на ВСС, с което на В. В. В. е наложено дисциплинарно наказание „намаляване на основното трудово възнаграждение с 10% за срок от шест месеца“ представлява незаконосъобразен административен акт. То е отменено с решение № 12034 от 15.10.2009 г. постановено по адм. дело № 8085 по описа за 2009 г. на ВАС, тричленен състав, влязло в сила на 04.02.2010 г. Следователно, предвид отмяната на решението на ВСС, ищецът е доказал наличието на незаконосъобразен акт на

административен орган, издаден при изпълнение на административна дейност, по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

При това положение съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор на този въпрос – представляват ли тези вреди пряка последица от издаване на незаконосъобразните административни актове.

Съобразно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), приложим на основание чл. 144 от АПК, всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В противен случай съдът е длъжен да приложи последицата при носене на доказателствената тежест, като приеме недоказания факт за неосъществил се. В случая ищеца е този, който следва да докаже, чрез провеждане на пълно и пряко доказване със съответните процесуални способности, настъпването на твърдените неимуществени вреди, както и причинната връзка между тях.

По иска за заплащане на сумата от 150, 00 лв. – претендирани имуществени вреди, представляващи лихва върху неоснователно удържани суми от трудовото възнаграждение на ищеца в периода от м.06.2009 г. до м. 11.2009 г., в размер на 186, 50 лв., считано от датата на всяка месечна удръжка - 25.06.2009 г., 27.07.2009 г., 26.08.2009 г., 26.09.2009 г., 27.10.2009 г. и 26.11.2009 г. до датата на възстановяването на сумата - 09.12.2010 г., съдът намира следното:

По делото е безспорно установено, че в изпълнение на наложеното на ищеца дисциплинарно наказание е намалено основното му трудово възнаграждение с 10 % за срок от 6 месеца, считано от м.06.2009 г. до м.11.2009 г. включително, като за посочения период му е удържана сума в общ размер от 1 119, 00 лв. Посочената сума е възстановена на ищеца на 09.12.2010 г. – повече от осем месеца след влизане на съдебното решение за отмяна на решението на ВСС, предвид което до датата на възстановяването ѝ същият е претърпял вреди, които са в пряка причинна връзка с отмененото решение на ВСС. Действията или бездействията на държавните органи по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са презумптивно правилни и следва да бъде установено по предвидения в закона ред, че са неправилни, от който момент ще следва да се начислява и обезщетението за вреди от забавата в размер на законната лихва. В този смисъл е и т. 4 от Тълкувателно решение № 3/2004 г. на ОСГК на Върховния касационен съд, съгласно която при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове. В настоящия случай, решението на ВАС, с което е отменено като незаконосъобразно решението на ВСС взето по протокол № 22 от 27.05.2009 г. е влязло в сила на 04.02.2010 г. Това е и началният момент, на забавата, от който се дължи лихва върху неоснователно удържаните суми от трудовото възнаграждение на ищеца. Дължимото обезщетение се съизмерява със законната лихва по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД и изчислено с помощта на компютърна програма за посочения период възлиза на 97.79 лв. С оглед изложеното искът се явява основателен за сумата от 97.79 лв., представляваща законната лихва върху сумата от 1 119, 00 лв. за периода от 04.02.2010 г. до 09.12.2010

г. и следва да се отхвърли за разликата до пълния претендиран размер и период. Неоснователно е позоваването от ответника на нормата на чл. 301 от АТК, доколкото същата касае единствено възстановяване на нарушено право, но не и обезщетение за претърпени в следствие на незаконосъобразен административен акт имуществени или неимуществени вреди.

По иска за заплащане на сумата от 3 730, 00 лв. - претендирани имуществени вреди, представляващи равностойността на неизплатеното на ищеца ДМС за 2009 г., както и по иска за заплащане на сумата от сумата от 895, 00 лв., представляваща лихва върху сумата от 3 730, 00 лв. за периода 04.02.2010 г. - 31.05.2012 г., съдът намира следното:

По делото е установено, че със заповед № 221 от 14.12.2009 г. на административен ръководител – окръжен прокурор при ОП – [населено място], е наредено на В. В. да не бъде изплащано ДМС за 2009 г. От изложените в заповедта и в писмо изх. № 3699 от 14.12.2009 г. мотиви безспорно се установява, че основание за отказа на административния ръководител да се изплати ДМС в полза на ищеца за 2009 г. е именно наложеното му през същата година с решение на ВСС по протокол № 22 от 27.05.2009 г. дисциплинарно наказание "намаляване на основното трудово възнаграждение с 10 % за срок от шест месеца". Видно от писмо изх. № 3699 от 14.12.2009 г. от административен ръководител – окръжен прокурор при ОП – [населено място], при липса на дисциплинарно наказание на В. е следвало да бъде начислена и изплатена сумата от 3 730, 00 лв. Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от Правилата за определяне и изплащане на средства за допълнително материално стимулиране в органите на съдебната власт, ВСС е делегирал на административните ръководители в системата на съдебната власт правомощието да определят конкретния размер на премирането за цялостен принос на магистратите, съдебните и прокурорските помощници и съдебните служители, съобразно приноса им за резултатите, отчетени от съответния орган на съдебната власт за годината. В случая обаче лишаването на магистрата от ДМС е в изпълнение на разпоредбата на чл. 5, ал. 2 от Правилата, съгласно която при наложено дисциплинарно наказание магистратите нямат право на премиране, включително за цялостен принос в течение или в края на годината. В хипотезата на наложено дисциплинарно наказание административният ръководител е обвързан от забраната на Правилата за определяне на ДМС и няма право на преценка. Разпоредбата на чл. 5, ал. 2 от Правилата има общ характер и е приложима във всички случаи на наложено дисциплинарно наказание. От изложеното може да се направи извод, че неизпращането на ДМС на ищеца за 2009 г. в размер на 3 730, 00 лв. представлява имуществена вреда, която е пряка последица от издаденото и в последствие отменено решение на ВСС, с което на ищеца е наложено дисциплинарно наказание. С оглед това искът за заплащане на обезщетение в размер на 3 730, 00 лв., представляващи равностойността на неизплатеното на ищеца ДМС за 2009 г., се явява изцяло основателен и следва да бъде уважен в пълният претендиран размер.

По отношение на иска за заплащане на лихва върху сумата от 3 730, 00 лв., дължимото обезщетение се съизмерява със законната лихва по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД и видно от заключението на вещото лице за периода от 04.02.2010 г.

до 31.05.2012 г. същото възлиза на 894, 93 лв. Искът се явява основателен за сумата от 894, 93 лв., представляваща причинени на ищеца вреди, които са в пряка причинна връзка с отмененото решение на ВСС и за периода от датата на влизане в сила на решението на ВАС, с което е отменен незаконосъобразния административен акт - 04.02.2010 г. до предявяването на исковата молба - 31.05.2012 г., като следва да бъде отхвърлен за разликата до пълният претендиран размер.

По иска за заплащане на сумата от 10 000, 00 лв. – претендирани неимуществени вреди от незаконосъобразния административен акт на ВСС и по иска за заплащане на сумата от 2 400, 00 лв., представляваща лихва върху сумата от 10 000, 00 лв. за периода 04.02.2010 г. - 31.05.2012 г., съдът намира следното:

Съдът, при преценка показанията на разпитаните по делото свидетели и като взе предвид възможната им заинтересованост предвид нормата на чл. 172 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), намира, че от тях се установява, че в резултат на наложеното му дисциплинарно наказание ищецът е претърпял неимуществени вреди изразяващи се в: силен стрес, притеснение, нарушаване на съня, силна обида и възмущение, уронване на чувството му за чест и достойнство, уронване на името му на добър професионалист сред колегите му, дистанциране от колеги и приятели, негативни коментари по негов адрес. От събраните по делото доказателства, включително от показанията на разпитаните по делото свидетели, не се доказва влошаване на здравословното състояние на ищеца в резултат на наложеното му дисциплинарно наказание. Не се доказва и твърдението, че именно предвид факта на воденото срещу него дисциплинарно производство, той си е направил самоотвод през 2009 г. по предложението да бъде избран за член на Етичната комисия на Окръжна прокуратура – В.. По силата на чл. 52 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост, като обезщетение се дължи за всички вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането. Предвид посочената правна норма, съдът, като отчита причинените на ищеца неимуществени вреди по вид, степен и интензитет, намира, че по справедливост му се дължи обезщетение в размер на 7 000, 00 лв.

Основателен се явява и иска за заплащане на лихва върху обезщетението от 7 000, 00 лв. за неимуществени вреди. Дължимото обезщетение се съизмерява със законната лихва по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД и изчислено с помощта на компютърна програма периода 04.02.2010 г. - 31.05.2012 г. възлиза на 1 679, 36 лв. Искът се явява основателен за посочената сума и следва да бъде отхвърлен за разликата до пълният претендиран размер.

По разноските по производството:

От представения от ищеца списък на разноските по чл. 80 от ГПК е видно, че от същия се претендират направени от него разноски в общ размер на 837, 60 лв., от които 10, 00 лв. – за заплатена държавна такса, 100, 00 лв. – за заплатено възнаграждение за вещо лице и 727, 60 лв. – възнаграждение за един адвокат определен на основание чл. 38, ал. 1, т. 3, предл. последно от Закона за адвокатурата (ЗА).

Предвид изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ответникът

следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 803, 23 лв. – разноски за производството, от които 8, 70 лв. – за внесената от него държавна такса, 77, 99 лв. – за заплатеното възнаграждение за вещо лице и 717, 44 лв. - възнаграждение за един адвокат определено на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА, съразмерно с уважената част от исковете.

Ответникът не претендира разноски, поради което такива не следва да му бъдат присъждани съразмерно с отхвърлената част от исковете.

Воден от гореизложеното, Административен съд – София град, I – во отделение, 42-ри състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Висш съдебен съвет, с адрес [населено място], [улица], да заплати на **В. В. В.**, ЕГН [ЕГН], с адрес за призоваване [населено място], [улица], сумата от **97, 79 лв. (деветдесет и седем лева и седемдесет и девет стотинки)**, на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД - обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди в резултат на незаконосъобразен административен акт – решение на ВСС взето по протокол № 22 от 27.05.2009 г., представляващо законната лихва върху неправомерно удържани на ищеца суми от трудовото му възнаграждение в общ размер на 1 119, 00 лв. за периода **04.02.2010 г. - 09.12.2010 г.**, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата до пълния претендиран размер и период; да му заплати сумата от **3 730, 00 лв. (три хиляди седемстотин и тридесет лева)**, на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ – обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди в резултат на незаконосъобразен административен акт – решение на ВСС взето по протокол № 22 от 27.05.2009 г., представляващо равностойността на неизплатеното на ищеца допълнително материално стимулиране за 2009 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 31.05.2012 г. до окончателното ѝ изплащане; да му заплати сумата от **894, 93 лв. (осемстотин деветдесет и четири лева и деветдесет и три стотинки)**, на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД - обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди в резултат на незаконосъобразен административен акт – решение на ВСС взето по протокол № 22 от 27.05.2009 г., представляващо законната лихва върху сумата от 3 730, 00 лв. за периода **04.02.2010 г. – 31.05.2012 г.**, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата до пълния претендиран размер; да му заплати сумата от **7 000, 00 лв. (седем хиляди лева)**, на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ - обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди в резултат на незаконосъобразен административен акт – решение на ВСС взето по протокол № 22 от 27.05.2009 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 31.05.2012 г. до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата до пълния претендиран размер; да му заплати сумата от **1 679, 36 (хиляда шестстотин седемдесет и девет лева и тридесет и шест стотинки)**, на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД - обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди в резултат на незаконосъобразен административен акт – решение на ВСС взето по протокол № 22 от 27.05.2009 г., представляващо законната лихва върху сумата от 7 000, 00 лв. за периода **04.02.2010 г. – 31.05.2012 г.**, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата до пълния претендиран размер; както и да му заплати сумата от **803, 23 лв. (осемстотин**

и три лева и двадесет и три стотинки), на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, представляваща разноси по производството съразмерно с уважената чест от исковете.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: